

Él egy férfi Torontóban. Ötvenegy éves, boldogtalan. Van munkája, jól keres és mellette egy nő, aki gondját viseli. Olyan autón jár, amilyen szeretne, olyan lakásban lakik, amelyet sokan irigyelnének.

De a haja majdcsak mind kihullott, a cigaretta szinte soha nem fogy ki a kezéből, és a szemében a fény... hát, az valahogy már nem villan úgy, mint régen.

De azt mondja, azért él így, itt, valakivel, mert nem akar tíz év múlva az utcán elhagyatva ott-hontalanul bolyongani, mert annál nincs iszonyatosabb.

Pár hete felhívta azt a nőt, aki neki olyan fontos volt valaha, és akinek az élete ugyancsak neki szólt. Ötvenöt percet beszélgettek. A férfi nyugodt volt, a megalkudottak erőltetett ál-nyugodtságával beszélt a nővel, aki pedig izgatott-ideges volt, hiszen nyolc vagy kilenc éve várt erre a hívásra.

A férfi felrótta neki, hogy hogy van az, hogy ő mindig későn csinál mindent, ami kettőjüket illeti. Hogy amikor különvált a feleségétől, csak hosszú idő, másfél év múlva költözött oda hozzá, hogy amikor Bécsbe utána ment már késő

volt, ő már maga után hívta a volt feleségét,
hogy most is akkor üzent, hogy hívja fel, amikor
éppen ebben az évben májusban elvett valakit
feleségül...

1999. december

Várom a telefonodat. Ma kétszer is megpróbáltalak fölhívni, de mindannyiszor az üzenet-rögzítőd veszi fel. Ha meg nem, akkor gondolom, a feleséged, mint a múltkor. Vagy talán jobb volna nem hívni, nem akarni, várni, hogy te hívj, mint ahogy kilenc éve teszem. Tenni a dolgom, élni a gyerekekért, elfelejtve az álmaimat, az álmainkat, azt, hogy érzésekkel, szerelemmel is lehet élni, vagy esetleg, csak úgy lehet.

De akkor most mi a szart keres melletted egy idegen nő? Jövőre lesz húsz éve, hogy ismerjük egymást, de mióta legutóbb beszéltünk, megfordult a fejemben, hogy igazából nem is ismerlek. Várlak. Évek óta. Miközben te, a szerelmet, egy valódit, odaadtál valamiért. Felváltottad valamire. A hétköznapiok kényelmére. A tiszta ruha, a rendben tartott lakás, a friss kaja, a női készenlét sima, konfliktusmentes jellegtelenségére.

Valóban sikerült leszállnod a magas lóról – ahogy te fogalmaztad –, mert valaki ezt tanácsolta neked. A magas ló a mi kapcsolatunkat jelenti, és vinni tovább azzal, ami kínálkozott.

Sajnálattad magad, de én nem tudlak sajnálni. Legalábbis nem azért, amiért te szeretnéd. A feladásodért, a lemondásodért, azért, igen.

Van egy munkád, ahol éjjel kell dolgoznod, minden műszakban mondjuk kétszer megigazítani egy-egy gépet. Olyan lehangoló volt, minden, amit elmondtál.

Én azt hittem, amikor utánad mentem Kanadába, hogy megértetted, hogy nincs fontosabb nekem nálad az életben, hiszen pontosan tudtad, hogy nekem ez mit jelentett. Olyan, mintha egy végeérhetetlen bizonyítási láncban lennék, mintha az egész életem arról szólna, hogy meg-lásd, neked szól. Az egész. Miközben te éled azt az életet, ami az utadba kerül, ami, úgy érzed, nem az igazi és amiért iszonyúan sajnálsz magadat. Már akkor észre kellett volna venned és nem tovább szabnod a feltételeket, amikor Ausztriába utánad mentem. Azt hittem, atomonként zúzzák be a lelkem, amikor annak a bécsi kisvendéglőnek az ajtaján kijöttem, ahol elmondtad, hogy magad után hívtad a gyereket az anyjával. Nem tudom mihez hasonlítani a fájdalmat, mert nem lehet. Csak ahhoz az érthetetlen kettős érzéshez, hogy véget nem érően préselik a bensődet, és

darabokra, a legkisebb részekre hullasz, és közben teljes bizonyossággal tudod, hogy ezt már soha senki és semmi nem tudja többé összerakni. Amikor a következő pillanatban már semmi nem ugyanaz a világban, mint előtte volt. Sem a járásod bizonyossága, sem a fény élessége, sem az emberek arca, sem a hangod mélysége. Amikor nem vagy többé azonos önmagaddal, hanem a testedet, mint valami értelmetlenül összehordott maszlagot cipeled magadon, nem tudva hová és minek. De te értelmet adtál újra, hogy minek. Hogy menjek utánad majd abba az országba, ahová kerülsz. Mentem. Hosszú éveket vállalva egy világban, ahol soha semmihez egyetlen percig sem volt semmi közöm. És ahol az első találkozásunkkor szememre hánytad, azt hiszem-e, hogy ott jobb. Mintha nem pontosan tudtad volna, hogy miért vagyok ott. De most újra elkéstem. Sorry.

Te nem késhettél volna el egyetlenegyszer sem, mert egyszerűen mindig időben lettél volna. Mert rád vártam. Tudatosan és öntudatlanul is. Tudatosan, amíg kerestem hozzád az utat, követelek, ahogy Ausztriában elmondtad, hogy mit csináljak, és öntudatlanul, mióta beláttam, hogy